

“Ningú no sap si és digne d’amor o d’odi”. Posar-se aquesta qüestió, però, és ben inútil. El drama de la salvació passa rere el teló. Si l’amor de Déu hom el té a dins, no pot pas constatar-ne la presència. No és pas un objecte, per a la consciència. Car és Déu en nosaltres qui estima Déu, i Déu no és pas un objecte. Quant al proïsme, els actes de benvolença de què ens adonem no seran pas esmentats en els regraciements de Crist, car des que ens n’adonem ja hem “cobrat el sou”. Quant a aquells de què no ens adonem, per definició no ho sabem pas, si han tingut lloc.

Del mal, en canvi, en tenim un coneixement cert. Quan hom ha fet una cosa que creu contrària a la voluntat de Déu, n’està segur, de ser culpable de desobediència, fins si es tracta en realitat d’una cosa ben innocent. Quan hom es recorda de malaurats que no ha socorregut, n’està segur, que no els ha socorregut.

En principi, doncs, hom ha d’admetre que, si hi ha judici, serà sens dubte trobat condemnable. Però tampoc no hi ha de donar cap importància, ser-hi indiferent, i tenir com a únic desig el d’obeir perfectament a Déu tot l’espai de temps que separa l’instant present del de la mort. La resta, de cap de les maneres, no ens pertoca.

L’instant de la mort, intersecció del temps i l’eternitat, punt de trobada de les branques de la creu. Instant que és als altres instants del temps com Crist als homes. Cal tenir la mirada del pensament fixa en aquest instant, no pas en la vida mortal, ni tampoc en la vida eterna, car la ignorància de l’eternitat en què som fa que en pensar-hi la imaginació jugui sense fre.

Axioma: tot el que em pertany és de valor nul. Car hi ha per essència incompatibilitat entre el valor verdader i la propietat.

Que l’esclau esperi l’amo fins al defalliment total del cos.

Aquesta espera pot tenir la forma d’una acció esgotadora. La immobilitat de què es tracta és la de l’ànima, que pot tenir lloc enmig de la més gran agitació.

Pescar tota la nit sense treure’n res. La paciència dels pescadors és una forma, una bella imatge, de la paciència... (la seva pròpia espiritualitat s’hauria de basar en això. Espiritualitat per a cada ofici.)

És un error de dir que Déu dóna gratuïtament i no deu res als homes. Havent-nos creat, ens ho deu tot. I, efectivament, ens ho dóna tot. Però no ens obliga pas a rebre. Ens demana que consentim a que saldi amb nosaltres el deute que té; i refusem, o hi consentim a mitges. Essent la creació un acte d’amor, és la creació d’una facultat de lliure consentiment.

El que ens deu és tenir-nos en esclavatge. És a ser esclaus que hem de consentir.

Si ens oferia la joia, el poder i la glòria, no estaria pas en poder nostre de refusar aquests dons. Tria els dons de tal manera que siguem lliures de refusar-los.

És en poder nostre, de refusar-los, és fàcil de refusar la creu.

En el pensament del sobrenatural, no hem pas de cercar-hi, aquí baix o després de la mort, cap afluiament de les cadenes de la necessitat. El sobrenatural és més precís, més

rigorós, que el mecanisme grosser de la matèria. S'afegeix a aquest mecanisme sense alterar-lo. És cadena sobre cadena, cadena d'acer sobre cadena de llautó.

La meua existència és una disminució de la glòria de Déu. Déu me la dóna perquè jo desitgi de perdre-la.

Himne de Cleant. El llamp —aquest objecte terrorífic— és l'Esperit, l'Amor per mitjà del qual el món és persuadit per Déu i consent a la seva dominació. Meravellós —extraordinari. Identitat de la desgràcia i de l'amor diví. Quan Déu sembla obligar, si ho mirem de prop persuadeix.

Un esclau romà, arrencat de la seva vida, posat en poder d'un amo, maltractat, finalment crucificat, havia de morir amb el cor ple d'odi —i doncs ser condemnat—, si Crist no davallava en ell. Si pensem que Crist només fa vint segles que vingué, ¿com perdonar a Déu la desgràcia dels esclaus de Roma?

Notes del traductor:

(1)

~Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

~**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duien inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

~**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

~El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

~El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

~Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.